

- VŽG – talentų saugykla arba kur galėčiau pasirodyti?
- Interviu su Amerikos lietuve Žara Bielkus
- Kovo 11 diena
- 4H klasė
- Studentai VŽG
- Dvigubas interviu! A. Kerulis + A. Giedraitis

Dviese smagiau

Bum! Kovo 7 dieną Vilniaus Žirmūnų gimnaziją sudrebino neišpasakytai geras renginys – senatoriaus Povilo Račo organizuotas „Duetų konkursas“. Pasirodymus paruošę 9 duetai buvo vieni už kitus geresni. Tiesa, duetas – tai nėra vien dainavimas dviese. Šis šou parodė, kad dviese galima ir vaidinti įvairias situacijas – žvejus ar motiną ir jos dvejetukininkę dukterį. Renginio šeimininkais buvo dvi charizmatiškos asmenybės – pats organizatorius Povilas ir naujas mokyklos veidas, pirmokas Julius Vaicenavičius. Vaikinai

scenoje dainavo, grojo ir visaip, kaip tik įmanydami, didino žiūrovų susidomėjimą renginiu.

Konkursas buvo neįprastas. Jo metu nebuvo išrinktos pirmos trys vietos. Laimėjo draugystė. Komisija tiesiog išrinko geriausius, kuriais tapo Ugnė ir Kotryna, įvairiomis emocijomis suvaidinusios dvejetuko pristatymą mamai. Kaip pranešti mamai, kad gavai du? Ugnė ir Kotryna scenoje parodė, keletą būdų kaip, tai daro įvairūs žmonės – melodramos aktoriai, blondinės, isterikai. Vaidinimo metu salė juokėsi pilvus laikydama,

nes darbas tikrai vykęs ir juokingas. Įdomu ar jos ilgai statė vaidinimą? Gal tai talentai ir neprireikė nė kelių savaitių rezultatui pasiekti?

Taip pat į geriausiųjų gretas pateko Eglė su Giedre, kurios atliko gerai žinomą kūrinį „Summertime“. Nepastebėtas neliko ir mišrus duetas - daina ir šokis – Girmantė padainavo dainą „Nobody’s wife“, o Giedrė fantastiškai pagal ją pašoko (visi įsitikinome, kad mūsų gimnazijos scena nėra labai švari). Prizą taip pat gavo dar vienas vaidinimas - Ilona su Elinga suvaidino "Žvejybos ypatumus". Šių metų duetai buvo tikrai skirtingi, tačiau labai stiprūs. Populia-

ru tapo v a i - dinti. Laimėtojai gavo kvietimus į kino teatrą.

Sensacija! Mūsų gimnazijoje auga naujoji pasaulinio garso žvaigždutė, kuri galbūt pakeis kadaise paauglių dievaitę buvusią Britney Spears, - Kamilė (1a klasė), kelių komisijos narių pavadinta neatskleistu talentu. Šiai merginai reikėtų pagalvoti apie dainininkės karjerą. Duetas su Kristina ir atlikta daina „Eternal flame“, deja, nepateko tarp geriausiųjų, tačiau prano ko lūkesčius.

Studentai VŽG

Nuo pat pirmųjų dienų po atostogų į mūsų gimnazijos veiklą įsiliejo ir keletas studentų, atlikusių pedagoginę praktiką VŽG. Jie mums dėstė biologiją, fiziką, geografiją, istoriją... Po pirmųjų praktikantų pamokų daugelis moksleivių ėmė šnabždėtis tarpusavy ir aptarinėti kurio nors dalyko studentus. Vieniems jų pamokos

buvo įdomesnės negu tikrųjų mokytojų, kiti kone alpo iš miego ir tingiai išsitraukę rašiklius šį bei tą pasižymėdavo sąsiuvinuose. Ką patys studentai mano apie mūsų gimnaziją, mokytojo darbą ir savo kolegas, nusprendžiau sužinoti uždavus keletą klausimų, susijusių ir su VŽG, ir su mokytojo darbu, ir su jais pačiais.

Nukelta į 6 puslapį

Plačios pasirinkimo galimybės?

Ne taip jau seniai baigėsi pirmas semestras. Vieniems jis buvo kupinas šių mokslo metų pusiaukelės įveikimo džiaugsmo, tačiau kitiems atnešė daugiau nežinios ir nerimo. Turiu omeny trečiuokus, kurie redagavo savo šių mokslo metų ugdymo planus. Kiek man pačiai teko tuo domėtis arba net

atsitiktinai kažką nugirsti iš bendramokslių lūpų, šis žingsnis daugeliui buvo ne tik nesėkmingas, bet kainavo ir nemažai nervų. Nusprendžiau pakalbinti kelis mūsų gimnazijos moksleivius, kurie susidūrė su iškilusiais sunkumais ką nors bekeičiant savo mokymosi plane.

Nukelta į 3 puslapį

Neįtikėtina, kiek daug naujo galima sužinoti klaidžiojant VŽG koridoriais. Jau nekalbu apie kasdienius „susirinkimus“ merginų tualetuose, kuomet laukiančiųjų susirenka tiek, kad priėjimas prie veidrodžio tampa sudėtinga misija. Na, bet apie ką aš čia? Ak, tiesa. Taigi tokiose visuotinio susibūrimo vietose galima tiek visko sužinoti, kad net ausys linksta: nuo mokinių ateinančio savaitgalio planų, melodraminių meilės istorijų iki topinių mokytojų frazių ar eilinių nusiskundimų, kaip sunku išgyventi VŽG.

Šį kartą norėčiau pasidalinti mintimis, kilusiomis išgirdus frazę „VŽG nėra renginių“. Na žinot, brangieji, už tokius žodžius norisi gerokai papurtyti taip manantį gimnazistą ir nuvedus prie skelbimų lentos bakstelėti pirštu - štai, pažiūrėk. Arba galų gale pasiūlyti: pasiteiraukite savo klasės seniūno, mokytojų ar tiesiog koridoriuje pasigaukit kurį nors senato atstovą ir pasiklauskit, kas organizuojama. O jei ir tai nepavyksta, neabejojau, kad dauguma jūsų naudojasi internetiniu tinklalapiu www.one.lt. Štai ten, VŽG forume, visada galima rasti temų apie mokykloje verdantį gyvenimą. Veiklos gimnazijoje tikrai netrūksta ir kiekvienas gali atrasti sau

artimiausią sritį, tereikia idėti truputį pastangų ir pasidomėti, kas ir kur vyksta.

Sportininkai VŽG visuomet turi ką veikti: treniruotės, varžybos... Galų gale sportuoti savo malonumui niekas nedraudžia. O ir komandų sirgaliai neturėtų nuobodžiauti: juk vyksta vaikinių tinklinio varžybos, merginų krepšinio rinktinė gina gimnazijos vardą...

Meniškos sielos žmonės turi itin plačią terpę saviraiškai. Fotografuojantys ir norintys, kad jų darbus išvystų ne tik artimiausi draugai, turėtų mėginti kalbėtis su dailės mokytojomis. Galbūt būtent Tavo darbai kada atsidurs parodose. O gal Tu dainuoji? Groji? Kalėdinė šventė, neseniai praūžęs duetų vakaras ir panašūs renginiai laukia Tavęs. Galbūt mėgsti mintis išreikšti popieriaus lape ir Tau neblogai sekasi? Jei kuri apsakymus, noveles ar kažką panašaus ir beprotiškai norėtum, kad Tavo kūrinį kas nors suvaidentų, kreipkis į teatro mokytoją Raimondą Medeišienę. Vienai gambiai mūsų gimnazijos trečiokei jau pasisėkė – jos darba „Džekas ir Džesė“ vasario pabaigoje „Elfų teatre“ galėjo išvysti visi norintys. Pamėgink ir Tu... O galbūt be galo mėgsti maivytis, gali be problemų įsikūnyti bet

kokio personažo vaidmenyje – organizuok klases draugus ir sužibėkite per Teatro savaitės pasirodymus. Na, o jei nesi linkęs būti dėmesio centre ir tiesiog norėtum išvysti, kaip viskas atrodo renginių organizavimo užkulisiuose, prisidėk prie kūrybinės grupės (vėlgi - visagalė skelbimų lenta. Kas, kur, kada ir kaip?..Viskas joje).

Na, o jei esi tokia be galo užsiėmusi asmenybė, kad neturi laiko pats ką nors daryti, tai atrasti laisvą valandėlę ir ateiti pasižiūrėti, ką sugeba draugai, tikrai turėtum.

Nors galbūt esi toks unikalus, kad labai norėtum pademonstruoti savo talentą, tačiau dar neradai tokios nišos – siūlyk ir galbūt VŽG sudrebins dar neregėtas renginys.

Puikiai prisimenu savo pirmą rugsėjo 1-osios šventę VŽG kiemelyje. Tuomet renginį vedęs ketvirtokas pasakė puikią mintį: atėjote į gimnaziją, kurioje viską turite padaryti patys, niekas nebus paduota ant lėkštutės. Jeigu kažko norite – eikite, siūlykite, galbūt būsite išgirsti, bet laukdami ir dejuodami, kad nėra veiklos, nieko nepasieksite. Jei nedarysite Jūs, niekas kitas nepadarys. Nepamirškite to.

Vitalija Slušnytė

Vasario pirmąją mūsų mokykloje lankėsi Amerikos lietuvė, studijuojanti Tarptautinių santykių ir politikos institute Vilniuje, Žara Bielkus.

Žara gimė ir užaugo Amerikoje, tačiau jos senelė yra tikra lietuvė, per antrąjį pasaulinį karą pasitraukusi į Ameriką. Lietuvoje Žara gyvena neilgai, tačiau esminius skirtumus tarp lietuvių, anglų ir amerikiečių jau spėjo pastebėti. Paklausta, kur labiau jai patinka Lietuvoje, Anglijoje ar Amerikoje, Žara atsakė, kad didelio skirtumo nėra, nes visi gyvename tame pačiame pasaulyje, tačiau ji pabrėžė vieną esminį bruožą tarp lietuvių ir amerikiečių. Anot jos, lietuviai yra labiau susikaustę, o Amerikos gyventojai, atvirkščiai, dideli atlapaširdžiai. Su dauguma amerikiečių lengva bendrauti ir tapti gerais draugais, nors tai nereikia, kad tai bus tikras draugas, su kuriuo esi pažįstamas nuo darželio laikų ir kuris galėtų padėti sunkią minutę, bet, kaip sakė Žara, Amerikoje toks bendravimas yra laikomas tikra draugyste. Lietuviai šiuo klausimu yra kiek kitokios nuomonės. Lietuviai labiau mėgsta palaukti ir geriau pažinti kitą žmogų, tuomet, kai jau jį kažkiek pažįsta ir mato, koks yra jo vidus, tada sprendžia, ar bus paprastais pažįstamais, ar gerais draugais. Taip Žara apibūdino esminius lietuvių ir amerikiečių skirtumus, tačiau kokie žmonės yra kitose Euro-

Lietuve Žara Bielkus

pos šalyse? Žara mielai pasidalino išpūdžiais iš kelionių po kitas Europos šalis. Ji yra aplankiusi Italiją, Prancūziją, Angliją, Vokietiją ir Olandiją. Pavyzdžiui, italai yra labai dideli savimylės ir nieko be savo numylėtosios Italijos pasaulį daugiau nemato, taip, jie yra labai draugiški. Žara pasakojo, kaip ji pasiklydo viename Italijos miesto senamiestyje ir vienas italas ją paėmė už rankos ir nuvedė iki pat tos vietos, kurios Žara ieškojo žemėlapy. Taip pat didelį išpūdį Žarai paliko vokiečiai, kurie pasirodė ne tik labai draugiški, bet ir labai tvarkingi... O ar daug užsieniečiai žino apie Lietuvą? Žara drąsiai tarė „taip“. Ji pasakojo, kad jai pačiai labai malonu pasakoti apie Lietuvą savo draugams Amerikoje ir taip pat drąsiai paneigė gandus, kad dauguma amerikiečių nė nežino, kas ta Lietuva. „Ne, iš tiesų dabar jau amerikiečiai apie Lietuvą žino daug, ypač kai ji įstojo į Europos Sąjungą ir tapo NATO nare. Jie žino, kas yra prezidentas, kiek gyventojų apytiksliai, kurioje vietoje Lietuva yra“, sakė Žara. Taip pat nemažai apie mus žino ir patys europiečiai. Lietuvoje, kaip ir Europoje, Žara nesėdėjo vienoje vietoje ir jau spėjo aplankyti keletą miestų. Tai: Mažeikiai, Palanga, Šiauliai, Kaunas, Klaipėda. Mažeikiuose iki antrojo pasaulinio karo gyveno Žaros močiutė, tad ji be galo norėjo aplankyti savo močiutės gimtinę.

Apie Lietuvos žmones ji gali pasakyti štai ką: „... kaimuose žmonės labiau atsipalaidavę, ne tokie skubantys kaip, pavyzdžiui, Vilniuje ar Kaune, bet taip pat labai šilti ir įdomūs“. O Vilniuje Žarai labai patinka oras, kaip ji pati sakė:

„... jūs pasižiūrėkit, kiek jūs gamtos, kiek medžių auginate, nors ir mieste gyvenate. Tokių vaizdų kokiam Bostone nė su žiburiu nerasi. Jūs labai turėtumėte mylėti savo miestą...“ Taip pat Žarai labai didelį išpūdį padarė miesto tvarkingumas. Ji paminėjo, kad čia labai daug šiukšlinių, todėl žmonės neteršia savo miesto kaip anglai ar amerikiečiai, kurie, pabrėžė Žara, šiukšles meta kone kur papuola. Vaikštinėdama po Vilniaus gatves Amerikos lietuvė pastebėjo, kad daugelio drabužių kokybė esti gana aukšta, ne taip kaip Amerikoje, kur beveik visose parduotuvėse siūloma tas pats, lyg iš to pačio fabriko būtų atkeliavę. Manau, mūsų merginos neturėtų „išdėti į šuns dienas“ Lietuvoje esančių drabužių parduotuvių. Į klausimą, kodėl studijas pasirinko būtent Vilniuje, Žara atsakė gana paprastai, studijas ji pasirinko čia, nes, kaip sakė anksčiau, norėjo daugiau pažinti Lietuvą ir čia pateko mainų programos dėka. Iki mainų programos ji studijavo Oksforde. Taip pat Žara prasitarė, kad jeigu ras darbą, kuris jai patiks ir iš kurio galės pragyventi, tai liks Vilniuje.

Raminta Kabelkaitė

Plačios pasirinkimo galimybės?

Atkelta iš 1 puslapio

Pirma, norėčiau apžvelgti savo bendraklasės situaciją. Pradžioje ji buvo pasirinkusi lietuvių kalbą, matematiką, anglų kalbą, istoriją išplėstiniu (A) lygiu, tačiau per pirmą semestrą nusprendė, jog šių dalykų per mažai, tad jau lapkričio mėnesį žengė pas mūsų pavaduotoją D. Okunienę ir ėmė domėtis, ar įmanomas biologijos ir chemijos mokymasis išplėstiniu kursu nuo antrojo semestro. Ji savo ruožtu atsakė, kad taip, tik reikia tartis su mokytojais ir atsiskaityti už neklusytas temas. Mergina taip ir padarė. Kai beveik visi praleisti kontroliniai buvo parašyti, baigėsi ir pirmasis semestras. Ji vėl nuėjo pas pavaduotoją ir jau rašė prašymą dėl to įvykdymo. Tačiau liko be žado, kai D. Okunienė pasakė, kad tai gali ir nepavykti. Nejau visas pasiruošimas nuėjo šuniui ant uodegos? Pasirodo, šiai panelei čia padėjo sėkmė (tik sėkmė), nes mūsų klasėje yra dar pora žmonių, kurie irgi tokius pačius dalykus pasirinkę ir dėl to jai pakeitimus įvykdė atsižvelgiant į jų tvarkaraštį.

Tačiau ne visiems taip pasisekė. Girdėjau nemažai situacijų, kai nieko nepešę moksleiviai išeidavo iš pavaduotojos kabineto, nes jiems kažko pakeisti savo mokymo planuose nepa-

vykdavo. Pavyzdžiui, vienas vaikinys degė didžiuliu noru vietoj šokių atlikti muzikos meninę raišką, tačiau to padaryti jam neleido. Arba daugeliui trečiųjų buvo leista redaguoti tik tuos dalykus, kurie yra išplėstiniai (tarkim, atsiskaityti lietuvių, matematikos modulių arba juos prisidėti), tad peršasi išvada, kad turėjom galimybę pakeisti tik tai, kas nedarytų jokios įtakos tvarkaraščiui, reikia, pakitimai turėtų būti labai minimalūs. Bet kur absoliuti moksleivio pasirinkimo laisvė, kuri galbūt nulemtų jo ateitį stojant į aukštąją mokyklą? Ir apskritai, teko pasiklausyti nuomonių, kad mūsų gimnazijoje ryškėja tokia tendencija, jog norint kažko pasiekti, kad pilnai patenkintum savo poreikius, reikia administracijai lipti per galvas, į pagalbą kvieštis tėvus arba socialinę pedagogę, nes kai ateini kaip koks karys vienas į mūšį, nieko nelaimi. Tad tikiuos, kad nieko šiais savo pasisakymais neįžeidžiau, bet, kita vertus, kam rugsėjį dalintis pažadais, jog „Trečiokai, redaguokit savo ugdymo planus kuo greičiau, po pirmo semestro galėsit juos pakeisti ir vėl“? Geriau skubinam, žadam ir vykdom, arba iš viso nešokiruojam iš anksto pranešdami, kad tai paskutinis taškas ir daugiau ką beišgauti bus labai sunku.

Aistė Lingytė

Kovo 11 diena

Lietuvos laikraščių, portalų „Delfi“ antraštės tiesiog rėkte rėkia negirdėtą naujieną - dauguma lietuvių nežino, kas toji Kovo 11 – oji ir keliniais metais atkurta Lietuvos nepriklausomybė. Argi tai tiesa? Ne, mūsų gimnazijos moksleiviai tiesiog negali jos nežinoti. Nenorėdami tuo patikėti, paklausinėjome VŽG moksleivių, kaipgi jie švenčia Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimą – Kovo 11 – tąją. Juk turėjome net keturias laisvas dienas. Oho, kaip galėjome švęsti. Na, apžvelkime jų nuomones:

Man Kovo 11 – toji yra svarbi šventė. Be jos greičiausiai dabar būtume rusai, į praeitį nugrimzų Lietuvos istorija, lietuvių kalba. Iš tiesų daugelis iškreiptai supranta šios šventės šventimą. Laisva diena – butelis alkoholinio gėrimo rankoj - ir švenčia. Tokia čia ir šventė, gėda turėtų būti, kad lietuviai grimzta į girtuoklystės liūną. Kovo 11 – tąją reikia paminėti, pagerbti, apmąstyti apie tai, kas vyko praeityje. Aš netgi esu prieš seimo sprendimą padaryti laisvomis dienomis tokias svarbias valstybines šventes, juk per jas ir atsiskleidžia tautos patriotiškumas. Pavyzdžiui, moksleiviai eidami į mokyklą, mokytojų yra supažindinami plačiau apie šią šventę (aš neturiu omenyje mūsų mokyklos, bet kokiose rajoninėse mokyklose, tai yra labai reikšminga mokinių patriotiškumo ugdymui). Be to, dar galėčiau mesti vieną akmenį į vyriausybės daržą – trūksta renginių tokioms svarbioms šventėms Lietuvoje, jei jie ir yra, ne visi gali patekti, kiti neskelbiami. Todėl manyčiau, kad problema slypi valstybės pasyvioje valdžioje.

Švenčiu pasyviai, tiesiog sėdžiu namuose, kartais įsijungiu televiziją, pasiklausau, ką šia tema pasakoja, bet prisipažinsiu – esu nepatriotiška, man ši šventė nėra svarbi, greičiausiai užaugusi vyksiu studijuoti užsienį.

Aš gimiau 1990 kovo 11 – tą. Man tai didelė garbė, ši šventė yra svarbi mano gyvenime, bet aš jos nešvenčiu, tiesiog mintyse prisimenu, užtat tikrai švenčiu savo gimtadienį. Man net tėvai norėjo duoti Laisvės (Laisvitos) vardą, tačiau parinko kitą. Paklausus, ar kartais ji nebuvo pakviesta į Kovo 11 – tosios dienos minėjimą prezidentūroje, atsakė neigiamai. – Ne visiems tokia laimė kliūna.

Nešvenčiu. Man ji iš kitų dienų išsiskiria tik tuo, kad man išėjus iš namų pamatau kabančią Lietuvos trispalvę. Ją pamačius, man suspaudžia širdį dėl tų, kurie žuvo dėl nepriklausomybės atkūrimo ir dėl tų, kurie tempė SSRS „jungą“. Manau, kad be tokių svarbių datų, kaip Vasario 16 – toji ir Kovo 11 – toji, Lietuva būtų nulis kitų valstybių atžvilgiu. Tačiau vis vien laikausi nuomonės, kad nėra reikalo švęsti Kovo 11 – tosios.

Manau, Lietuvai nepriklausomybė yra labai svarbi. Aš didžiuojuosi, kad gimiau nepriklausomoje Lietuvoje. Bet išreiškiu nepasitenkinimą, kad mano gimimo liudijimas yra su SSRS simboliška, tai mane siutina. Iš tiesų, man yra gaila, kad žmonės nebevertina mūsų laisvės, dėl kurios tiek daug žmonių paaukojo savo gyvybes. Žmonės, mylėkime Lietuvą!

Švenčiu minimaliai. Dažniausiai neinu į jokių renginių, namuose kartais su tėvais padiskutuojame šia tema, pasižiūrime, ką apie tai rodo televizija. Gimiau nepriklausomoje Lietuvoje, todėl man ši šventė nėra tokia svarbi. Manau, kad daug svarbesnė šventė Lietuvai yra Vasario 16 – toji. Be jos nebūtų ir Kovo 11 – tosios.

SVEIKINIMAS

Sveikiname su Kovo 11! Kovo 11d. – Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo diena. Šypsenos plačiai, širdis kelkime į viršų. Kur ta šventinė nuotaika? Tokia ypatinga diena. Bet mes gi ir švenčiame ypatingai – niekaip.

Laisva diena. Kaip tik ta diena, kai galima ramiai išsimiegoti, skaniai pavalygti, susitikti maloniai pašnekėti su drauge ar draugu ir kavinėje išgerti kavos. Būtent! Lietuviai, atidavę gyvybę už savo krašto laisvę, to ir siekė, to ir norėjo – iškovoti pasirinkimo laisvę. Į kurią kavinę šįsyk eiti – vėl į McDonald'ą?

Žinoma, kartais patriotizmas gerokai „persūdomas“ – demonstracija priešiška nusiteikusių jaunuolių... Ne jau jie patys nepažįsta jokių tautinių mažumų atstovų, gyvenančių Lietuvoje su Šeima ir laikančių save lietuviais? Retorinis klausimas. Linkę mes į kraštutinumus – visiškai abejingumas, noras kuo greičiau sprukti iš gimtinės arba radikalus nacionalizmas. Na, mus vienija alus ir pergalės!

Agota Stašytė

Tai tokios VŽG moksleivių nuomonės išryškėjo apklausoje. Jos ištis įvairios, bet, deja, dominuoja neigiamos ir pasyvios nuomonės apie Kovo 11 – tąją. Tai tikrai liūdina, tačiau tokia realybė. Bbelieka tikėtis, kad nenutautėsime. Galiausiai kiekvienas, kuris nori sužinoti, kokią svarbą užima Kovo 11 – toji, paklaus savęs ir sužinos.

Rusnė Kriaučiūnaitė

Klasės auklėtoja – Rasa Šilinskienė.
Klasės seniūnė – Rūta Šainerytė,
Iš viso mokinių – 26, merginų – 23, vaikinių – 3.

Apie juos...

4h - tai pirmoji istorijos mokytojos Rasos Šilinskienės globojama ketvirtokų klasė. Kaip teigia pati auklėtoja, jai labai pasisekė, kad gavo būtent tokį kolektyvą: „Jie neišgąsdino manęs. Visada bijodavau būti vyresnių klasių auklėtoja. O su jais ir bendrą kalbą, ir bendrą ryšį radau. Džiaugiuosi.<...> Kai kuriuos jų mokau nuo 5 klasės. Čia yra tie vaikai, kurie mokėsi VŽG, kai aš čia atėjau, paskui jie išėjo į E. Pliaterytės pagrindinę mokyklą ir vėliau vėl grįžo. Aš turiu nuotraukas, kur jiems yra 10-12 metų. Jie užaugo akyse. Tos mergaitės tapo panelėmis... Dėl to jie yra labai labai brangūs. Turiu šeštoje klasėje rašytas jų svajones, kuo nori būti užaugę. Kai paskaitai, juokas ima.“ 4h, anot R. Šilinskienės, yra „merginų klasė, bet vaikinai joje labai puikiai jaučiasi. Jie yra draugiški, bet ir labai suaugę dvyliktokai. Žino, ko nori iš gyvenimo,

kur stos, ko sieks. Aš pati 12 klasėje, atrodo, nebuvau tokia savarankiška ir suaugusi, kaip jie yra dabar. Mokosi, stengiasi. Man tai yra stebėtina. <...> Jie darbštūs. Stiprūs vaikai, stipri klasė. Silpnėsnis irgi yra priverstas stengtis, mokytis. Man tai yra tikri gimnazijos mokiniai. Štai tokia turėtų būti gimnazijos klasė. Aišku, truputį palaksto, bet...“ Na, o su organizuotumu šiame kolektyve situacija panaši kaip ir daugelyje klasių - yra keletas mokinių, kurie viską organizuoja už visus. Auklėtoja Rasa Šilinskienė: „Finansinius klausimus spręsti jiems sekasi sunkiai. O šiaip susiorganizuoti... Yra asmenybės, kurios viską daro.“

Patys apie save...

Klasės seniūnė Rūta Šainerytė: „4h – nuostabi, mylima ir pažangi klasė, kupina įdomių, talentingų asmenybių. Gausu įvairiapusių žmonių, kurie yra gabūs ne tik mokslams, bet ir tam tikroms

meno šakoms. Beveik visi klasės draugai tokie, su kuriais galima užmegzti įdomų pokalbį, pajuokauti, susivienyti bendram darbui. Kaip ten bebūtų, kai tik buvo sudaryta (praėjusiais mokslo metais) klasė, buvo susiskaldžiusi į keletą grupelių, bet laikui bėgant dauguma pažino vienas kitą labiau ir dabar visi vieninškai laukia išleistuvių.“

Auklėtoja labai džiaugiasi, kad teko mokyti tokią klasę ir linki jums nepamiršti visko, ką kartu teko išgyventi: „Kad gyvenime darbas, rutina, kasdienybė, tie materialūs dalykai neužgožtų paprastų jausmų, kurie dabar jumyse mokykloje dar yra. Kad kiekvienas klasės draugas, praėjus, tarkim penkeriems metams, nesigėdytų gatvėje sutikęs bendraklasį pasakyti „labas“. Nes būna taip, kad baigia, uždaro mokyklos duris, išsiskiria ir paskui pereina į kitą gatvės pusę, kad tik nereikėtų sutikti klasės draugų. Tai linkiu, kad jiems taip nebūtų. Ir aišku, kad ir su manimi pasisveikintų. Kad išliktų tas ryšys, kuris dabar yra.“

Vitalija Slušnytė

Dviese smagiai

Atkelta iš 1 puslapio

Kiek atmena mokyklos vyriausieji, VŽG nebūdavo pasirodymo iš kitos mokyklos. Šiomet pagaliau tai įvyko. Užmezgę ryšius su Mykolo Biržiškų gimnazija konkurse sulaukėme ir jų atstovių – Julijos ir Emilijos. Tai - tos dvi drašulės, padainavusios lietuvių liaudies dainą „Kanapelą sėjau“. Labai vykęs pasirinkimas dainuoti liaudies dainą, juk po keleto dienų švėsime Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo dieną. Konkurso pabaigoje, kol komisija sumavo balsus, vedėjas Julius lūpine armonikėle sugrojo Lietuvos himną. Salėje buvę žmonės atsistojo ir giedojo Tautišką giesmę, kuri buvo skirta Kovo 11-ajai minėti. Išties širdį spaudžiantis reginys, kada žmonių minia, sustojusi aktų salėje skambant lūpinės armonikėlės garsams, gieda Lietuvos Respublikos himną. Tai daug geresnė idėja nei rankomis apjuosti mokyklos stadioną, imituojant Baltijos kelią.

Po Tautinės giesmės komisija paskelbė rezultatus. Vieni džiūgavo, kiti liūdėjo, vieni tikėjosi, kiti liko „apšalę“. Tokie jau tie konkursai. Nelaimėję lai nelūdi, o laimėję lai kitiems metams pradeda ruošti dar geresnius duetus. Iki susitikimo kitamet!

Edgaras Katinas

STUDENTAI VŽG

Atkelta iš 1 puslapio

1. Trumpai papasakokite apie save: ar iki studijų mokėtės Vilniuje (kas atvedė į Vilnių?), kodėl pasirinkote studijuoti būtent pedagoginiame universitete?

Asta: Aš – Asta. Gimiau ir augau Vilniuje. Esu nosį užrietusi miestietė, todėl ir pasirinkau studijas savo gimtajame mieste.

Vismantas: Taip, esu vilnietis, baigiau Vilniaus Jeruzalės vidurinę mokyklą. VPU pasirinkau, nes taip norėjo likimas ☺.

Laura: esu Laura. Gimiau ir augau Marijampolėje. Mokiausi Marijampolės 6 – oje vidurinėje mokykloje. Į Vilnių atvykau dėl kelių priežasčių, visų pirma mano mieste nėra nė vieno universiteto ir ten ko nors pasiekti nebuvo galimybių. Apie Vilnių svajojau seniai; čia atsečiau paskui draugus. Pedagoginis universitetas todėl, kad nuo pat vaikystės sakydavau, jog noriu būti mokytoja, tačiau šis noras tai dingdavo, tai atsiradavo.. tai ir įrašiau sąrašė šią specialybę.

Dovilė: iki studijų mokiausi Rokiškio „Romuvos“ gimnazijoje. Vilniuje apsigyvenau, kai įstojau į VPU. Kodėl pasirinkau studijas VPU? Dabar jau negaliu tiksliai pasakyti.

Kristupas: Esu vilnietis iki kaulų smegenų ☺. Priskirčiau save prie draugiškų asmenybių. Esu melomanas (net ir mokausi muzikos klausydamas), dievinu solines gitaras, nemėgstu tik popso ir kantri stiliaus mu-

zikos. Labai patinka piešti, nors tam nelabai atrandu dabar laiko. Mėgstu skaityti mokslinės fantastikos romanus. Sporto šakos...hmm... nelabai mėgstu krepšinio ir futbolo. Pats žaidžiau stalo tenisą, kelis metus lankiau baseiną, šešerius metus buriavau sportines jachtas, dar laisvalaikiu pažaidžiu šachmatais (jei tai galima pavadinti sportu) ir biliardą. Dabar laukiu F-1 sezono pradžios. Iki studijų mokiausi Vilniaus Jono Basanavičiaus vidurinėje, ją ir baigiau. Mokyklos laikais buvau pasiutęs maištininkas...žodžiu, anarchija valdė ☺ (kartais ilgiuosi tų laikų, nes visi draugai buvo vienoj krūvoj). Labai nemėgau istorijos (nors senovės istorija patiko, domino senosios civilizacijos ir jų kultūra), politologijos, matematikos ir lietuvių kalbos. Mėgstamiausi dalykai: informatika, fizika (sunkokai sekėsi, bet įdomu), chemija, dailė ir anglų kalba. Į VPU stojau, kadangi į VU neužteko stojamojo balo, o norėjau studijuoti Vilniuje.

2. Ar baigę studijas toliau dirbsite šį darbą? Ar būti mokytoju Jūs norite nuo pat vaikystės? Jei atsakė neigiamai, tai kodėl tada pasirinkote studijas, nesusijusias su jūsų ateities planais)? Jei atsakė teigiamai, tai ar nepabūgote palyginti nedidelių mokytojų atlyginimų?

Asta: baigusi studijas ieškosiu darbo mokykloje arba ne. Nuo pat vaikystės aš norėjau būti ir gydytoja, ir pardavėja, ir aktore, ir kosmonaute, ir taip toliau... Ar nepabūgau nedidelių moky-

tojų atlyginimų? O negirdėjote, kad planuoja jus kelti iki 3000 litų? Ne, nepabūgau.

Vismantas: Ne, mokytoju būti nenoriu, bet niekada nesakau niekada. Kaip sakiau, taip norėjo likimas ☺. Taip, su tais atlyginimais didelė problema. Mūsų valdžia visiškai negerbia mokytojų, juk jie daro labai didelę įtaką mokinių raidai.

Laura: „Gyvenimo vingiai nežinomi“. Vaikystėje daug kuo norėjau dirbti, nuo gėlininkės iki pilotės. Šiame sąrašė ir mokytojos specialybė. Apie atlyginimus, kai stojau, negalvoju, o dabar girdėjau, kad jie bus ne tokie maži.

Dovilė: tikslaus atsakymo nežinau. Nežinau, ką darysiu baigusi studijas. Mokytoja dirbti nenorėčiau vien dėl mažų atlyginimų, nes jaunam žmogui, neturinčiam tvirto pagrindo po kojom iš tokios algos, manau, sunku pragyventi.

Kristupas: tiesą sakant, nežinau. Jau iš gyvenimiškos patirties pastebėjau, kad mano planai linę žlugt, tad retokai užsiimu tolimesnės ateities planais (apsiribuju savaitės planais). Nuo pat vaikystės norėjau būt kosmonautas arba viršgarsinio lėktuvo pilotas. Armijai esu nelabai tinkamas, tad jei jau ne kosmonautas, norėjosi kažko į tą pusę. Kosmonautas prie astronomijos, o fizika prie astronomijos, tad taip ir atsidiūriau čia. Pedagoginis išsilavinimas irgi pliusas, jei ir neteks dirbt mokykloje, tai bent savo vaikams galėsiu neblogu mokytoju pabūt. Stojant į

universitetą apie atlyginimą negalvoju. Žinojau, kad mokytojai mažai uždirba, bet nemaniau ir dabar nemanau, kad dar ilgai taip bus.

3. Ar pamokų vedimas pakeitė jūsų susidarytą požiūrį į mokytojo darbą?

Asta: ir studijos, ir pamokų vedimas pakeitė požiūrį į mokytojo darbą. Dabar žiūriu atsakingiau, bet su mažesne baime.

Vismantas: taip, pamokų vedimas pakeitė požiūrį. Iki tol maniau, kad praveisti pamoką – vieni juokai, o dabar suprantu, kad tai reikalauja ir laiko, ir kantrybės.

Laura: nepakeitė, požiūrį susidariau jau universitete.

Dovilė: nepakeitė. Viskas yra taip, kaip ir išivaizdavau.

Kristupas: pamokų vedimas požiūrio į mokytojo darbą nepakeitė. Tai pakankamai sunkus ir labai atsakingas darbas, kas (bent jau man) ir prieš praktiką jau buvo aišku.

4. Kaip vertinate nemotyvuotų savo kolegų pasirinkimą studijuoti pedagogiką?

Asta: nemotyvuoti kolegos tampa motyvuoti arba meta universitetą, tiksliau – dažniausiai būna išmetami.

Vismantas: neigiamai.

Laura: dauguma nemotyvuotų kolegų nebaigia universiteto, be to, praktikos mokyklose labai motyvuojama.

Dovilė: nevertinu niekaip. Manau, bet kuriam žmogui bet kokia specialybė laikui bėgant gali pasirodyti ne tokia įdomi, kokia buvo

renkantis stojant. Nuomonę gali pakeisti dėstytojai ir daug kitų priežasčių.

Kristupas: tai jų pasirinkimas. Vienaip ar kitaip pedagoginis išsilavinimas tikrai nepakenks. Nelengvas tas mokslas, bet jei jį nuoširdžiai studijuosi ir stengsies, tai ir naudos iš to turėsi (tą patį galima būtų pasakyti ir apie kitus mokslus), o jei nesimokai, tai universitetas tokius išmeta ir tiek.

5. Ar turite auklėjamąją klasę VŽG?

Asta: taip, tai 2a klasė. Linkėjimai jiems! ☺

Vismantas: turiu. 2c, šauni klasė!

Laura: taip, turiu ir labai džiaugiuosi. Tai 2f.

Dovilė: taip. (tačiau kuri klasė, Dovilė neatskleidė).

Kristupas: turėjau (kadangi praktika jau baigėsi). Mano auklėjamoji klasė buvo 2f. Gaila labai, kad praktikos metu šiek tiek sirgau ir neteko su šia klase pabendrauti daugiau...bet taip jau pasitaiko gyvenime. Šiaip man ta klasė labai patiko (labai draugiška, kiek teko bendrauti) ir liūdna, kad praktika jau baigėsi. Tikiuosi niekam nebuvau rakštis minkštoj vietoj ☺.

6. Kaip jaučiatės vesdami pamokas gimnazistams?

Asta: jaučiuosi gerai.

Vismantas: gerai.

Laura: gerai. Negaliu palyginti su negimnazistais, nes jiems pamokų nevedžiau.

Dovilė: gerai. Mokiniai supratingi ir kultūringi, neverčia stresuoti prieš pamoką.

Kristupas: pirmas pamokas buvo sunkoka vesti, nes labai jaudinausi (vis kildavo klausimai, kaip mane priims mokiniai, mokytojai ir kaip čia nesusimovus per pamoką). Vėliau apsipratau prie aplinkos, naujų žmonių ir viskas tapo daug paprasčiau.

7. Kodėl VŽG?

Asta: norėjau eiti į gimnaziją, be to, pati mokiausi netoli VŽG ir šiek tiek žinojau apie ją.

Vismantas: paslaptis ☺.

Laura: VŽG todėl, kad Žirmūnai pirmasis mikrorajonas, kurį pažinau atvykusi į Vilnių ir jis man mielas širdžiai.

Dovilė: todėl, kad reikėjo kažką pasirinkti iš siūlomų mokyklų sąrašo.

Kristupas: Bendrakursis yra baigęs šią gimnaziją ir jo atsiliepimai apie VŽG buvo tik teigiami, todėl ir pasirinkau atlikt praktiką pas jus. Tiesą sakant, mane sužavėjo jūsų mokykla ir dėl savo pasirinkimo tikrai nesigailiu.

8. Jūsų manymu, ar VŽG svetinga mokykla?

Asta: taip, labai.

Vismantas: svetinga, tik nesuprantu, kam tas duris per pertraukas rakinat ☺?

Laura: taip, svetinga, nusiskundimų neturiu ☺.

Dovilė: taip.

Kristupas: visi, su kuriais teko bendrauti, labai šiltai mane priėmė. Negaliu atsakyti už visą mokyklą, kadangi neteko su visais pabendrauti.

9. Kurioems klasėms yra sunkiausia vesti pamokas? Pvz.: pirmokams, antrokams?

Asta: pamokas vesti sudėtinga visoms klasėms, nes tai atsakingas darbas.

Vismantas: visiems vienodai: pirmokai klausinėja labiau praktinių dalykų, o antrokai kaip antrokai.

Laura: negaliu išskirti, nesusidūriau su dideliais sunkumais.

Dovilė: man buvo vienodai lengva vesti pamokas tiek antrokams, tiek ketvirtokams.

Kristupas: vedžiau pamokas tik pirmokams ir antrokams, bet sunku būtų išskirti, su kuriais iš jų buvo sunkiau. Net negalėčiau pasakyti, kad buvo sunku.

10. Papasakokite kurioziškiausią nuotykių vedant pamokas.

Asta: vieną dieną mokykloje turėjo nebūti elektros. Šiek tiek buvo neįjauku, nes

pamoką turėjau vesti prietemoje ir be šiuolaikinių vaizdinių priemonių. Pamoka praėjo sėkmingai, tačiau tik po pamokos perskaičiau, kad elektra buvo. Ties užrašu „Atsiprašome dėl nesklandumų“ tik graudžiai nusišypsojau.

Vismantas: gal kai viena mokinė paprašė telefono numerio? Prašom nebulvarinti! ☺

Laura: kuriozišką nuotykių? Klasės, kurioms vedu pamokas, labai geros ir jokių šunybų man neiškrėtė, taigi ir kurioziškų nuotykių nebuvo, viskas vyko sklandžiai.

Dovilė: ačiū Dievui tokių nebuvo.

Kristupas: praktika buvo trumpoka kuriozams. Galiu pasakyti tik tiek, kad labai keista buvo girdėti kreipinį „tamsta mokytojau“. Dar nustebino kažkurio pirmoko pats pirmas man užduotas klausimas „kokią muziką klausau“, gal čia dėl mano ilgų plaukų ☺. Kas dar?... Hmm...lyg ir viskas.

Kadangi, kai skaitysite šitą laikraštį, studentai jau bus baigę seniai savo praktiką, tad noriu padėkoti jiems, nepagailėjusiems savo brangaus laiko ir atsakiusiems į mano klausimus. Sėkmės jiems toliau studijuojant!

Raminta Kabelkaitė

VŽG laikraštis:
Aistė Lingytė
Agota Stašytė
Vitalija Slušnytė
Rusnė Kriaučiūnaitė
Raminta Kabelkaitė
Kotryna Šeduikytė
Kazimieras Celiešius

Elektroninę laikraščio versiją galite rasti adresu:

www.vzg.lt

Turi idėjų straipsniui? Nori aprašyti savo mylimiausią mokytoją, talentingą klasioką ar šiaip šiltą žmogų? O galbūt matai problemų, į kurias reikėtų atkreipti VŽG visuomenės dėmesį? Rašyk laikraščiui: laikrastis@vzg.lt

MUS REMIA VILNIAUS ŽIRMŪNŲ
GIMNAZIJOS RĖMIMO FONDAS

VŽG laikraštis
2008 m. kovas
12 numeris

VŽG
Kovas

7

Dvigubas interviu! A. Kerulis + A. Giedraitis

Teko ilgai palakstyti po mokyklą, kol radau, iš ko paimti interviu. Pasirodo, daugelis mūsų gimnazijos mokytojų yra drovūs... Tai buvo lyg uždaras ratas, kai mokytojai siuntinėjo mane pas savo kolegas. Bet A. Kerulis ir A. Giedraitis išgelbėjo šį straipsnį ir nepasikuklino duoti interviu! Ačiū, Jūs - šaunuoliai!

• Ar kovo 8-oji turi Jums kokią nors reikšmę?

A. Kerulis (K): Taip. Tai yra pagarba moterims, mano šeimos narėms, darbe - bendradarbėms.

A. Giedraitis (G): Didelę. Žmonos skiria daugiau dėmesio sau.

• Koks pasveikinimas ar dovana, Jūsų manymu, patiktų moteriai?

K: Svarbiausia, kad dovana būtų nuoširdi. Pirmiausia - gėlės. Gali būti ir maža dovanėlė.

G: Bučiniai ir dėmesys yra svarbiausia.

• Ar reikia dienos, skirtos moterims? Ar Jums nepikta, kad nėra dienos, skirtos vyrams?

K: Reikia tokios dienos. Visai nepikta.

G: Pikta (juokiasi). Bet, manau, Moters diena yra viena per metus, o vyrų - visos likusios.

• Ar girdėjote, kaip jus vadina mokiniai, kokias pravardes turite?

K: Ne... Negirdėjau (tikriausiai ir neturite).

G: Barzda.

• Kaip Jus pravardžiuodavo, kai

buvote vaikai?

K: Nepravardžiuodavo (tikriausiai Jūsų pavardė "neiškraipoma"). Tik kaime mane ir brolių vadindavo Keruliokais. Dar dabar taip vadina.

G: Nors mano vardas Arūnas, vadino Giedriumi (Jūsų pavardė, taip išeina, buvo kartu ir vardas).

• Ar pritariate mokytojų streikui?

K: Pritariu. Jeigu jame dalyvautų VŽG, labiausiai gailėčiau 12-okų.

G: Pritariu, jei tik jis vyksta ne per egzaminus. Jei taip atsitiktų, būčiau už tai, kad 12-okams įrašytų metinius pamokų pažymius, o ne lieptų nukelti egzaminus.

• Ar Jums patinka bendradarbiai? Ar bendraujate tik su savo srities, ar su visais mokytojais?

K: Kai Vilniaus Žirmūnų vidurinė mokykla tapo VŽG, kolektyvas pasidarė dar draugiškesnis. Vyko labai turiningos popietės, rengdavome įvairius mokytojų pobūvius su programomis, kurias sukurdavome patys. Net rugsėjo 1-ąją, atėjusiems į VŽG naujiems mokytojams, surengdavome krikštynas. Vyrai turėdavo į ažuolinę lentą nesulenkdami įkalti 10 vinių, o moterys - per 1 minutę ant siūlo suverti 20 karoliukų. (o dabar tokių tradicijų nebėra?) Deja, ne. Bet bendradarbiai man tikrai patinka.

G: Visi bendradarbiai šaunūs, su visais bendrauju.

• Kodėl pa-

sirinkote būti būtent kūno kultūros mokytojais?

K: Atėjau iš didžiojo sporto. 1977 - 1982 treniravau "Eglės" moterų rankinio komandą. 1981m. ši komanda tapo Sovietų Sąjungos bronzos medaliu laimėtoja. Pasikeitus finansinėms aplinkybėms buvo labai gaila mesti sportinį darbą, todėl atėjau čia.

G: Nuo 3-ios klasės labai patiko futbolas. Nuo 7-os klasės svajoju būti futbolo treneriu, bet būdamas 18-os susigadinau širdį ir nenorėjau rodyti blogo pavyzdžio vaikams, todėl atsisakiau šios svajonės. Kadangi mokykloje krūvis mažesnis, atėjau dirbti kūno kultūros mokytoju.

• Kokie buvote vaikystėje?

K: (Ilgai paslaptinai šypsosi. Giedraitis ragina: "Nagi, pasakok, ko tyli?"). Oho, turėtų būti kažkas įdomaus.) Tikrai nebuvo mamytės vaikelis. Manęs buvo pilna visur. (Ir toliau paslaptinai šypsosi. Matyt, taip ir nesužinosime kodėl. Aišku tai, kad buvo LABAI pašėlęs.)

G: Visko buvo. Vidutinio gerumo vaikas buvau...

Na, juk nebuvo labai baisu, tiesa? Tad, mieli VŽG mokytojai, nebijokite kalbėti, čia tik mokyklos laikraštis, o ne "Paparačiai.lt". ☺ Visiems labai įdomu apie Jus sužinoti... Dar kartą ačiū A. Keruliui ir A. Giedraičiui. Sėkmės Jums! ☺

Kotryna Šeduikytė

Geriausios mokytojų mintys

Pamoka. Mokytojos nėra, pavaduoja kita. Turim pradėt naują skyrių, nieks nežino, koki... Mokytoja pradeda naują skyrių apie mechaninius svyravimus, audringai rašo formules, vienas miksuoja su kitom, pergrupuoja, surūšiuoja, išvedinėja formules. Mes, trečiokai, sėdim didelėm akim, pirmą kartą matom fintus su tokiais žymėjimais. Mokytoja:
- Jūs taip žiūrit... hm... čia A lygis ar B?

- A, atsakom trečiokai.

Toliau rašo ir išvedinėja net sukaitus. Likus 10 minučių iki pamokos pabaigos, sako:

- Pala, o tai jūs ne dvyliktokai?

Mokytoja: „Ponas logaritmas ir ponias šaknis reikalauja būti patikrinti!!!“

Matematikos pamoka, mokinė bando pasakyti apibrėžimą, viskas, ką išlemena- „taškas“...

Mokytojas pratesia: „taškas taškas kablelis, zūbai zūbai skliaustelis“...

Mokytojas: „Na, vyriukai, greit visi rikiuojamės į eilę prie BALTOS.“

Mokytoja:

-Dabar Onytė eis prie lentos (vardas pakeistas) ir pademonstruos sugebėjimus.

Replika iš klasės:

-Tai stulpą reikia pastatyti!!!

Biologija. Kalbam apie nosį ir kaip kas ją veikia. Mokytoja: „Jūsų amžiuje kuoma žiauriau visokių uostomų tabakų ir pan...“ Mokinys: „Bet uostomas tabakas slogą panaikina...“ Mokytoja: „Pff.. Tai kanapės ir skausmą gydo...“

Mokytoja:

-Kaip berniukui dėmesio trūksta ... Į pasimatymą pakviesk!

Moksleivis pasiskuka į vieną klasiokių ir taria:

-Onyte (vardas pakeistas) ...

Mokytoja pikta:

-Ne jė! Mane!